

ՀԱՐՈՒՏԻ ՈՐԴԻՈՅՆ ՊԱՆԴԽՏՈՒԹԻՒՆԸ

- 1) Ատա, սըրտիս, տամս միակ զաւակն ես դուն,
Սիրուն դըստրիկս, է դէմքդ մօրդ դէմքին պէս,
Վերջին հեղ ծաւի աչերդ ժըպտում
Տեսայ, զատուեցամք բայց ոչ այժմ իմչպէս,
Ապա յոյսով մը . . . Արթընցայ ցունցով մ'ես:
Ջըրերն այժմ կ'ուռչին շուրջըս ու վերէն՝
Կը սուլեն ահա հովերն բարձրաձայն,
Կը մեկնին բայց ո՛ւր, ժամեր ամցեր են,
Երբ իմձ Ալպիոմի եզերքներն ցաւ, խիմդ տալէ դադրեր են:
- 2) Նորէն ջրերու վրայ, այ՛ո անգամ մ'ալ.
Ներքեւս ալիքներ մը ժոյգներու պէս՝
Տիրոջը ծամօթ ու կամակատար,
Ուր կ'առաջնորդեն բայց չեն գիտեր ես,
Կ'ողջունեն սակայն աղմուկն, կայմը վէս,
Թէպէտ դողդըղայ ամ որպէս եղէզ
Բուքն առագաստը ընէ կտոր-պատառ,
Ես ժայռէ մ' պոկուած զերթ սէզ մը ամպետք՝
Պիտ' երթամ ուր որ ալիքն զիս տամի հովերն բամամ թեւք:
- 3) Կեանքիս զարումին քերթուած եմ հիւսած,
Թափառ՝ շրջկի մ'տխուր մտածմանց մասին ես,
Ջեռք կ'առնեմ միւթն այն ատեն ըսկըսած.
Հետս եմ բերած զայն—խուժող հովին պէս
Ամպն առաջ մըղող—հոն կամ սըրտակէզ
Մտածման ակոսներ եւ արցունք չորցած,
Որ կը թողուն հետք մ'ամուլ իմ սըրտէս,
Ուր ամցնող դամդաղ տարիքներէն մնաց
Աւագ, որուն մէջ ծաղիկ մ'անգամ դեռ չէ բուսած:
- 4) Պարման տարիքիս զգացումէն խիմդ—ցաւի
Թերեւս տաւիղս, սիրտս լար մը կորցրած ըլլամ,
Թ'երգել փորձեմ մոյմ երգն՝ զոյգն այդ ցընցըլին,
Ուրեմն զուր պիտի փորձեմ երգել զայն,
Թ'եւ տըխուր ամոր եմ կառչած սակայն,
Որ ամով փըրկուիմ մաշող երազէս
Անձնական վըշտիս կամ ուրախութեան
Մոռացութիւնով, ամոր ուրեմն ես,
Թ'եւ ուրիշ ոչ ոք, երախտապարտ եմ եւ զոհ այս միւթէս:
- 5) Մեծցողը՝ ցաւի աշխարհին մէջ մեր,
Որ ոչ տարիքով, արարքով մըտաւ
Խորքերը կեանքին, զարմանք չըսպասեր,
Ջի գիտէ ամ թէ՛ սէր, վիշտ, միգ, համբաւ,
Տեմչ փառքի ալ չեն կարեմար բըմաւ,
Սուր դամակով լուռ իր սիրտը ճեղքել.
Գիտէ թ'իմչու միտքն կ'ուզէ քարամձաւ՝
Բազում հոգեղէն էութիւններով,
Որոնք թէն հիմ, անգոր չեն, կ'ուզեն բնակիլ հոգեհմայից քով:

Թարգ. Մուրատ Մանուկեան